

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Piotr Brzeziński, Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 stycznia 2015 roku, 25 marca 2015 roku, 8 lipca 2015 roku, 13 sierpnia 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **R. B.**

synowi M. i H.

urodzonemu (...) w G.

obwinionemu o to, że:

1. do dnia 15 lipca 2013 roku jako Prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o., obecnie z siedzibą w W., przy ul. (...), (...)- (...) W., wpisanej do rejestru KRS pod numerem (...), nie dopełnił obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych zwanej dalej ustawą o sus należnych za czerwiec 2013 r. w łącznej kwocie 6.413,76 zł w przewidzianym przepisami terminie,

tj. o czyn z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U.2013.1442 ze zm.),

2. do dnia 15 sierpnia 2013 roku jako Prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o., obecnie z siedzibą w W., przy ul. (...), (...)- (...) W., wpisanej do rejestru KRS pod numerem (...), nie dopełnił obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych zwanej dalej ustawą o sus należnych za lipiec 2013 r. w łącznej kwocie 6.413,76 zł w przewidzianym przepisami terminie,

tj. o czyn z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U.2013.1442 ze zm.),

3. do dnia 15 września 2013 roku jako Prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o., obecnie z siedzibą w W., przy ul. (...), (...)-(...) W., wpisanej do rejestru KRS pod numerem (...), nie dopełnił obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnionych pracowników wykazanych w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych zwanej dalej ustawą o sus należnych za sierpień 2013 r. w łącznej kwocie 6.413,76 zł w przewidzianym przepisami terminie,

tj. o czyn z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U.2013.1442 ze zm.),

I. na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw umarza postępowanie odnośnie czynu z pkt. 1;

II. obwinionego R. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. 2-3 czynów, stanowiących wykroczenia z art. 98 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych i za to na podstawie tego przepisu skazuje go, a na podstawie art. 98 ust. 1 pkt. 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 4366/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony R. B., będąc Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. w W., nie dopełnił obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnionych w przedmiotowej Spółce pracowników za następujące miesiące:

- czerwiec 2013 roku (w kwocie 6413,76 zł),
- lipiec 2013 roku (w kwocie 6413,76 zł),
- sierpień 2013 roku (w kwocie 6413,76 zł).

Składki te winien był uiścić do 15 dnia następnego miesiąca, tj. odpowiednio do 15 lipca, 15 sierpnia, 15 września 2013 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- wyjaśnienia obwinionego R. B. – k. 58,
- dokumentację z ZUS – k. 7, 8-11,
- informację z KRS – k. 13-16, 22-23.

Obwiniony R. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Potwierdził jednocześnie, że przedmiotowe składki nie zostały zapłacone. Wyjaśnił, że powyższe wynikało ze zmiennej koniunktury na rynku i brakiem pieniędzy na zapłatę składek.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Ustalony przez Sąd stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości.

Obwiniony potwierdził fakt nieuiszczenia przedmiotowych składek, co znajduje potwierdzenie w ujawnionej dokumentacji ZUS. Wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie Sąd uznaje za wiarygodne. Natomiast wyjaśnienia obwinionego odnośnie braku możliwości zapłaty przedmiotowych składek nie zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Zdaniem Sądu stanowią one jedynie rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz.89).

Przede wszystkim wskazać należy, że obrona – pomimo procesowo składanych deklaracji - w żaden sposób nie potwierdziła złej sytuacji majątkowej Spółki. Nie przedstawiła żadnej dokumentacji, która miałaby potwierdzić taką sytuację majątkową Spółki, która nie pozwoliłaby uiścić przedmiotowych składek. Okoliczności takiej nie potwierdziły także zeznania zawnioskowanego przez obronę świadka – D. P.. Nie wniosły one nic istotnego w zakresie odpowiedzialności obwinionego za zarzucane mu wykroczenia, w szczególności świadek nie miała żadnej wiedzy odnośnie sytuacji majątkowej Spółki w roku 2013 roku, gdyż księgowość Spółki prowadziła do października 2012 roku.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dokumenty ujawnione w toku rozprawy. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a strony dokumentów tych nie kwestionowały.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych obwinionemu

Wskazać na wstępie należy, iż w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 1 wyroku nastąpiło przedawnienie orzekania. Zgodnie z przepisem art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Postępowanie zostało wszczęte w dniu 10 czerwca 2014 roku (k. 19), a więc w ciągu roku od daty czynu. W związku z powyższym karalność wykroczenia opisanego w pkt. 1 wyroku ustała – zgodnie z art. 45 § 1 kw – w dniu 15 lipca 2015 roku. Nastąpiło zatem przedawnienie orzekania w stosunku do wskazanego wykroczenia, a art. 5 § 1 pkt 4 kpw w takim przypadku nakazuje niewszczywanie postępowania, a jeżeli zostało ono wszczęte – umorzenie postępowania. Zgodnie z art. 62 § 2 kpw w razie stwierdzenia okoliczności wyłączających orzekanie po wszczęciu postępowania – jeżeli już rozpoczęto przewód sądowy, sąd wydaje wyrok o umorzeniu postępowania. Mając na uwadze powyższe, umorzono postępowanie w tym zakresie – pkt I wyroku.

Zgodnie z przepisami art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych - obwiniony zobowiązany był przekazywać do ZUS deklaracje rozliczeniowe oraz obliczać i przekazywać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy do 15 dnia następnego miesiąca.

Zgodnie z przepisem art. 98 ust. 1 pkt 1a tejże ustawy - niedopełnienie opłacania tychże składek na ubezpieczenia społeczne w przewidzianym przepisami terminie stanowi wykroczenie.

Kwalifikacja prawna czynów obwinionego nie budzi zatem żadnych wątpliwości.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą przypisanych mu wykroczeń, a nie jedynie czynów zabronionych. Jego czyny są bezprawne (naruszają normę sankcjonowaną i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalne (realizują wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodne (są czynami społecznie szkodliwymi), są to również czyny zawinione przez obwinionego (popełnione w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swoich bezprawnych, karalnych i społecznie szkodliwych czynów nie dał posłuchu normom prawnym.

Stosownie do treści przepisu art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za dwa wykroczenia, wymierzył karę łącznie.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu R. B., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, a także uprzednią karalność obwinionego za przestępstwa - k. 82-83.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 800 złotych jest sprawiedliwa.

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 624 § 1 kpk, który to na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe, z uwagi na sytuację majątkową obwinionego i konieczność utrzymania dwojga małoletnich dzieci.